

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobců: **a) Ing. P. M., b) MUDr. J. M.**, oba zastoupeni JUDr. Václavem Kaskou, advokátem se sídlem Žižkova tř. 1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) RNDr. R. H., CSc., 2) J. H., oba zastoupeni JUDr. Milošem Vondráčkem, advokátem se sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 11. 2007, č. j. 10 Ca 110/2007 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2007, č. j. KUJCK 3564/2007 OREG/14, žalovaný k odvolání žalobců změnil pouze z formulačního hlediska rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 11. 2006, č. j. SÚ 11829/2005 Di, kterým byla osobám zúčastněným na řízení povolena výjimka z ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška o obecných technických požadavcích na výstavbu“), pro „zděnou voliéru pro exotické ptactvo s navazujícími venkovními výlety se šesti kójemi za použití pozinkovaného pletiva“ (dále jen „stavba“) situačně umístěnou na pozemku parc. č. 19/3 u řadového rodinného domu, ulice U Tří dubů 29/2533 v k. ú. České Budějovice 3.

Žalobci napadli dne 2. 7. 2007 rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji usnesením ze dne 7. 11. 2007, č. j. 10 Ca 110/2007 - 50, odmítl, přičemž své rozhodnutí zdůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud se v první řadě zabýval otázkou, zda mu podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přísluší věcně se zabývat předmětnou žalobou, a to s ohledem na skutečnost, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo změněno rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti stavebníků, kteří požádali o udělení předmětné výjimky v rámci řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Krajský soud konstatoval, že dle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Veřejná subjektivní práva jsou přitom práva osob založená v právních normách, která umožňují a současně chrání určité chování osoby ve vztahu k subjektům veřejné správy. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Přitom soudní řád správní v § 70 upravuje tzv. kompetenční výluky, a to v souladu s § 6 s. ř. s., dle kterého jsou z rozhodování soudů ve správním soudnictví vyloučeny věci, o nichž to stanoví soudní řád správní nebo zvláštní zákon. Ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. stanoví, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny též úkony správního orgánu předběžné povahy.

Krajský soud se tedy zabýval především tím, zda je žalobci zpochybňované rozhodnutí dle § 138a stavebního zákona o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu svým charakterem rozhodnutím předběžné povahy; v případě kladné odpovědi by bylo třeba takové rozhodnutí kvalifikovat dle § 70 písm. b) s. ř. s. a žalobu dle § 46 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítnout. Krajský soud přitom vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 As 46/2007 - 54, dostupného na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu má charakter rozhodnutí o předběžné otázce, přičemž obecně platí, že rozhodnutí o předběžné otázce je vždy rozhodnutím předběžné povahy. Jakkoli nelze brojit přímo proti rozhodnutí o

výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, lze zcela jistě brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání či nevydání stavebního povolení, což je pro posuzovanou věc podstatné. Odepření soudního přezkumu v takovém případě neznamena odepření přístupu k soudu, ale pouze stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se tedy lze v předmětné věci obrátit správní žalobou, která ale musí směřovat až proti případným důsledkům rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, tzn. proti rozhodnutí ve věci samé. Samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením podle stavebního zákona a rozhodující je až výsledek tohoto hlavního řízení.

V souladu s výše uvedeným krajský soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítl.

Žalobci (stěžovatelé) napadli usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., tedy namítali nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

Stěžovatelé především krajskému soudu vytýkali, že rozhodl ve věci pouze paušálním odkazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž nezohlednil zásadní odlišnost posuzované věci. Dle stěžovatelů lze souhlasit se závěrem Nejvyššího správního soudu, že rozhodování o výjimkách z obecných technických požadavků na výstavbu se vyskytuje v souvislosti s některým z „hlavních“ stavebních řízení ve věci samé, jež musí proběhnout, aby byl naplněn cíl, který je návrhem na povolení dané výjimky sledován. S takovým pojetím akcesority rozhodování o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu vůči „základnímu“ stavebnímu řízení (v širším smyslu) stěžovatelé souhlasí. Jsou však toho názoru, že v daném případě k žádnému základnímu stavebnímu řízení akcesorita dána není. Na to upozornili už v rámci řízení před správními orgány i ve správní žalobě. Stěžovatelé uvádí, že u stavebního úřadu je vedeno z iniciativy stěžovatelů pouze řízení o odstranění stavby dle § 88 a násl. stavebního zákona. Stavební úřad zde posuzuje pouze to, zda byla stavba postavena bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, a pokud ano, pak je zásadně povinen naříditi její odstranění. Pouze v případě, že stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení, může se stavební úřad relevantně zabývat i alternativou dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Osoby zúčastněné na řízení však žádost o dodatečné povolení stavby nepodaly, podaly pouze žádost o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. Jelikož zde tedy není žádné „hlavní“ správní (stavební) řízení, nemůže mít v daném případě ani rozhodnutí o předmětné výjimce charakter rozhodnutí předběžné povahy. Stěžovatelé uváděli, že povolení výjimky předurčuje další postup zainteresovaných orgánů, které již nebudou předmět řízení nadále vnímat jako „černou stavbu“, jež poškozuje stěžovatele na jejich právech tím, že jsou dlouhodobě nuceni žít v podmínkách nepříjemných zvukových a pachových imisí vycházejících z této sousední nepovolené stavby, jež slouží k chovu papoušků.

Stěžovatelé také namítali, že řízení o povolení dané výjimky bylo nepřípustné z hmotněprávního hlediska, neboť nelze povolit výjimku z horní meze plošné výměry

tzv. drobné stavby (16 m²), protože potom by se již nejednalo o drobnou stavbu, ale o tzv. jednoduchou stavbu, která by nemohla plnit doplňkovou funkci ve smyslu § 50 odst. 8 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž vyslovil souhlas s rozhodnutím krajského soudu. Uvedl, že rozhodování o předmětné výjimce je skutečně rozhodováním o předběžné otázce, neboť probíhá v rámci řízení o odstranění stavby. Teprve rozhodnutí v této věci samotné může zasáhnout do práv stěžovatelů – v takovém případě už budou moci podat žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

K otázce povolení výjimky z horní hranice plošné výměry žalovaný uvedl, že takové posuzování nebylo předmětem usnesení o odmítnutí žaloby, z věcného hlediska se žalovaný k dané otázce podrobně vyslovil ve svém vyjádření k žalobě.

Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznily, že souhlasí se závěry krajského soudu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považují rozhodnutí o předmětné výjimce za rozhodnutí předběžné povahy; ve věci totiž probíhá řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby. Podle názoru osob zúčastněných na řízení byla výjimka z horní hranice plošné výměry stanovené v § 50 odst. 8 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu možná a není v daném případě v rozporu s veřejným zájmem.

Kasační stížnost není důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Především je nutno zdůraznit, že kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta, nebyla tedy krajským soudem meritorně posuzována. Proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby lze v kasační stížnosti uplatnit pouze důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy uvést, proč je rozhodnutí o odmítnutí podle názoru stěžovatele nezákonné a proč mělo být tedy o žalobě rozhodnuto meritorně. Nejvyšší správní soud se tedy nemůže v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zabývat druhou námitkou stěžovatelů, jež žalovanému vytýká nezákonnost rozhodnutí o udělení výjimky, kterou však krajský soud vzhledem k odmítnutí žaloby neposuzoval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publikovaný pod č. 524/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při posouzení podmínek řízení v této věci nepochybil, když postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Shodnou otázku již totiž Nejvyšší správní soud posuzoval ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 As 46/2007 - 54, na nějž se krajský soud důvodně odvolal. V něm Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „rozhodnutí stavebního úřadu o povolení

či nepovolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí odvolacího orgánu v dané věci, jsou rozhodnutími předběžné povahy a jako taková jsou vyloučena z přezkumu ve správním soudnictví.

Právo na ochranu před zásahem do subjektivních práv mocenským aktem státu, tedy aktem vydaným ve veřejnoprávní sféře příslušným orgánem vůči adresátům takového aktu, garantuje Listina základních práv a svobod ve svém článku 36 odst. 2, který stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Jak již uvedl krajský soud, podle § 2 s. ř. s. poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob soudy ve správním soudnictví způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek tímto nebo zvláštním zákonem stanovených a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Postup, jakým se lze dovolat ochrany svých veřejných subjektivních práv, do nichž bylo zasaženo rozhodnutím orgánu veřejné správy, dále stanovuje § 65 a násl. s. ř. s. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení s. ř. s. může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Ochrana takto poskytovaná veřejným subjektivním právům však není neomezená. Žalobce jako účastník předchozího správního řízení je legitimován napadnout žalobou rozhodnutí ve smyslu výše uvedené zákonné definice v ustanovení § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., nikoli však bez výjimky, neboť dle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. se nelze domáhat ochrany žalobou proti rozhodnutí, které je z přezkumu podle citovaného zákona nebo podle zákona zvláštního vyloučeno.

Taxativní výčet úkonů správního orgánu, které jsou vyloučeny ze soudního přezkumu, stanoví § 70 s. ř. s., přičemž mezi ně v písm. b) zmíněného ustanovení řadí úkony, které materiálně jsou rozhodnutími (tj. ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jde o úkony, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti osob), ovšem přitom jsou to úkony „předběžné povahy“. V takových případech je podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba domáhající se přezkumu takového rozhodnutí nepřipustná a bude odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stejně tak tomu bylo i v předchozí právní úpravě správního soudnictví (do 31. 12. 2002) obsažené v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), konkrétně v ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř., jenž stanovilo, že soudy nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů předběžné nebo pořádkové povahy a rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení správního řízení.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, publikovaném pod č. 291/1999 Sb., jakož i pod č. 153 Sb. n. u. ÚS, sv. 16, str. 135, zamítl návrh na zrušení § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Podle jeho názoru vyloučením soudního přezkumu rozhodnutí předběžné povahy, čímž se vytváří mez základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 Listiny

základních práv a svobod, nejsou podstata a smysl tohoto základního práva dotčeny. To proto, že právo fyzické a právnické osoby na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že je v pravomoci soudů přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů, která mají povahu rozhodnutí konečného. Na okraj nutno poznamenat, že uvedený právní názor nebyl překonán ani pozdější judikaturou Ústavního soudu, kterou byla zrušena celá dřívější část pátá občanského soudního řádu, v níž bylo upraveno správní soudnictví (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99, publikovaný pod č. 276/2001 Sb., jakož i pod č. 96 Sb. n. u. ÚS, sv. 22, str. 329), neboť ta shledala ústavněprávní deficit tehdejší úpravy správního soudnictví v jiných jeho aspektech než ve vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí předběžné povahy.

Vzhledem k výše uvedenému právnímu názoru Ústavního soudu musí proto rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. současně splňovat následující znaky: 1) musí jít o rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejnoprávních, upravující předběžně či dočasně poměry osob, zajišťující určité věci nebo osoby či zatímně fixující určitý stav (materiální znak); 2) proti tomuto rozhodnutí nebo proti jeho důsledkům musí mít každá osoba, jejíž subjektivní práva jím byla dotčena, možnost bránit se v řízení před správním orgánem, jež musí nutně proběhnout (tj. musí být následně po vydání rozhodnutí zahájeno anebo v něm musí být pokračováno, došlo-li k jeho zahájení před vydáním rozhodnutí nebo současně s ním) a jež v dané věci rozhodne s konečnou platností (procesní znak).

Pokud jde o znak materiální, je bezpochyby, že rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, vydávané stavebním úřadem podle § 138a stavebního zákona, je rozhodnutím správního orgánu ve veřejnoprávní věci a s přihlédnutím ke specifickým řízením podle stavebního zákona lze rovněž konstatovat, že se jedná o rozhodnutí, které zatímně fixuje určitý stav, a to buď stav normální (bezvýjimečný) nebo stav výjimečný (v případě povolení výjimky), neboť rozhodující je vždy konečné rozhodnutí ve věci samé (např. vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení).

Co se týče zmíněného procesního znaku, je třeba předně poznamenat, že ve své podstatě má rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu charakter rozhodnutí o předběžné otázce, přičemž obecně platí, že rozhodnutí o předběžné otázce je vždy rozhodnutím předběžné povahy; na tuto jeho povahu nemá vliv, zda je učiněn na počátku řízení ve věci samé orgán, který v tomto řízení rozhoduje, nebo jiný orgán příslušný posoudit takovou otázku samostatně (srov. Soudní judikatura ve věcech správních č. 201/1998). Stejně tak není rozhodné, že rozhodnutí o udělení či neudělení dané výjimky ve své podstatě předurčuje rozhodnutí ve věci samé. Jakkoli totiž nelze brojit přímo proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, lze zcela jistě brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání či nevydání stavebního povolení (...).

Odepření soudního přezkumu tedy v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti – denegatio iustitiae, ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Můžeme tedy hovořit o jakési dočasné exempci ze soudního přezkumu s tím, že na soud se lze v předmětné věci obrátit správní žalobou až proti případným důsledkům rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, tzn. proti rozhodnutí ve věci samé, a v tomto ohledu lze považovat za naplněný i onen procesní znak rozhodnutí předběžné povahy. Ostatně samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení,

neboť jde o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením a teprve výsledek tohoto řízení podle stavebního zákona je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení.

V této souvislosti je nutné si uvědomit, že právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány jsou povinny při navrhování, umísťování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb postupovat podle obecných technických požadavků na výstavbu, obecných technických požadavků zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace a technických požadavků stanovených prováděcími předpisy (souhrnně "obecné technické požadavky"). Plnění těchto požadavků tedy není nikdy posuzováno samo o sobě (samoučelně), ale vždy v souvislosti s dalšími požadavky v rámci územního, stavebního či jiného řízení; tak např. ve stavebním řízení se posuzují zejména tyto záležitosti: 1) plnění podmínek územního rozhodnutí, 2) plnění veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí a plnění obecných technických požadavků na výstavbu, 3) zajištění komplexnosti a plynulosti výstavby, 4) provádění stavby oprávněnou právnickou nebo fyzickou osobou, 5) účinky budoucího provozu (u provozoven), a to z hledisek obtěžování okolí, likvidace odpadu, dopravního řešení apod. Splnění obecných technických požadavků na výstavbu je potom pouze jednou z mnoha záležitostí posuzovaných v rámci tohoto řízení, které vůči tomuto řízení vystupují akcesoricky. Není proto rozhodné, zda řízení o výjimce probíhá ve spojení s územním, stavebním či jiným řízením ve věci samé nebo samostatně tak, jako tomu bylo v této věci. Rozhodování o výjimkách z obecných technických požadavků na výstavbu se vyskytuje pouze v souvislosti s některým z těchto „hlavních“ řízení ve věci samé, jež musí nutně proběhnout, aby byl naplněn cíl, který je návrhem na povolení dané výjimky sledován.

Posouzení splnění obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků není vyloučeno ze soudní ochrany, když jejich soudního přezkum lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního, přičemž ani v jednom případě nebudou účastníci řízení, kteří tak jako v souzené věci sledují odlišné zájmy (na jedné straně navrhovatelé výjimky – spoluvlastníci dotčené nemovitosti, na druhé straně ostatní účastníci řízení – vlastníci sousedních nemovitostí), zkráceni na svém právu přístupu k soudu.

Tento závěr konvenuje jednak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví, tj. přezkumu rozhodnutí konečné povahy, jimiž je zasahováno do práv a povinností určitého subjektu, jednak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť případné připuštění soudního přezkumu proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu by znamenalo neopodstatněnou partikularizaci příslušného územního, stavebního či jiného řízení jako celku, která by v konečném důsledku vedla k prodloužení tohoto řízení.“

Na tomto stanovisku Nejvyšší správní soud setrval i ve svých pozdějších rozhodnutích, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 7/2007 - 67, www.nssoud.cz a není důvod, proč by měl Nejvyšší správní soud na tuto otázku nahlížet jinak v této věci. Nelze totiž přisvědčit námitce stěžovatelů, že v dané věci neprobíhá žádné další „hlavní“ řízení, ke kterému má být řízení o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu akcesorické. Jak uvádí sami stěžovatelé, ve věci probíhá řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby (u stavebního úřadu je vedeno pod sp. zn. SU/10437/2005 Di). Právě v souvislosti s ním

podaly osoby zúčastněné na řízení dne 11. 11. 2005 na stavební úřad žádost o povolení výjimky, přičemž uvedeným dnem bylo zahájeno v této věci (ve smyslu § 18 odst. 2 věta první správního řádu č. 71/1967 Sb.) správní řízení o předmětné výjimce. Je třeba zdůraznit, jak uvedl i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, že prokázání souladu stavby s veřejným zájmem, a tedy i s obecnými technickými požadavky na výstavbu, je z logiky věci možné teprve poté, co stavebník podá stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení stavby. Jak však žalovaný rovněž uvedl, sama skutečnost, že stavebníci dosud nepožádali o dodatečné povolení stavby, nemůže být důvodem zamítnutí podané žádosti o povolení výjimky. Na druhou stranu pokud by stavebníci ani následně v rámci řízení o odstranění stavby žádost o dodatečné povolení nepodali, nařídil by stavební úřad odstranění stavby bez ohledu na skutečnost, že pro tuto stavbu byla udělena výjimka z obecných technických požadavků na výstavbu.

Lze tedy shrnout, že i v tomto případě bylo řízení o povolení předmětné výjimky akcesorické k hlavnímu řízení, a to k řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Jak již bylo řečeno, povolení dané výjimky samo o sobě neznamená dodatečné povolení stavby. Právě proti případnému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby budou mít stěžovatelé možnost podat po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení žalobu ve správním soudnictví, v němž budou moci vznášet rovněž věcné námitky proti rozhodnutí o povolení výjimky a v takovém případě bude tedy zákonnost i tohoto rozhodnutí v mezích žalobních bodů správním soudem přezkoumána (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení neuložil soud žádné povinnosti, za něž by jim příslušela náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu